Canonul de rugăciune în sâmbăta şi Duminica lăsatului sec de carne(a Înfricoşatei Judecăţi)(3. Triod)

Predici la Duminica lăsatului sec de carne (a Înfricoşatei Judecăţi)(3. Triod):

https://www.academia.edu/42641455/Predici_la_Duminica_l%C4%83satului_sec_de_carne_a_%C3%8Enfrico%C5%9Fatei_Judec%C4%83%C5%A3i_3_Triod_

https://archive.org/details/3.-dum.-infricosatei-judecati

***

Materiale despre Triod:

https://independent.academia.edu/emystea/Triod

https://archive.org/details/@steaemy?query=Triod

&&&

Canonul Triodului în sâmbăta lăsatului de carne

facere a lui Teodor Studitul

Cântarea 1-a

Irmos: Cântare să înălţăm popoare...

Toţi să ne rugăm lui Hristos, făcând astăzi pomenire morţilor celor din veac, ca să izbăvească de focul cel veşnic pe cei ce au adormit în credinţă şi în nădejdea vieţii celei veşnice.

Cu adâncul judecăţilor tale, Hristoase, prea înţelepţeşte ai rânduit mai înainte sfârşitul vieţii fiecăruia, hotarul şi locul. Pentru aceasta mântuieşte, prea Îndurate, la judecată, pe cei ce i-a acoperit pământul în tot locul.

Cela ce ai dat hotarele vieţii noastre, însuţi pe cei ce au trecut din noaptea vieţii acesteia, arată-i fii zilei celei neînserate, Doamne; pe preoţii ortodocşi şi pe împăraţi şi pe tot poporul tău.

Pe credincioşii pe care i-a acoperit apa, şi războiul i-a secerat, şi pe care i-a omorât cutremurul, şi tâlharii i-au ucis, şi pe cei ce i-a ars focul, Milostive, rânduieşte-i în partea drepţilor.

Toate datoriile trupului trecându-le cu vederea, Mântuitorul nostru, în orice vârstă a întregului neam omenesc, pune-i înaintea judecăţii tale, să răspundă neosândiţi ție, Ziditorului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Trei feţe în ipostasurile sale ale unei firi laud: Pe Tatăl cel nenăscut, pe Fiul, cel ce s-a născut, şi pe Duhul Sfânt; o împărăţie fără început, o stăpânire şi o Dumnezeire.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cu adevărat tu te-ai arătat cer pe pământ, mai mare decât cerul cel mai de sus, Fecioară, ceea ce nu ştii de mire; că din tine a răsărit Soarele în lume, cel ce stăpâneşte dreptatea.

Catavasie (zicem Irmoasele acestui Canon)

Cântare să înălţăm popoare, minunatului Dumnezeului nostru, cela ce a mântuit pe Israil din robie; cântare de biruinţă cântând şi strigând: Să cântăm ţie, cela ce eşti însuţi Stăpân.

Cântarea a 2-a

Irmos: Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeul vostru, cel ce m-am născut mai înainte de veci din Tatăl şi din Fecioară, mai pe urmă, fără bărbat m-am întrupat şi am dezlegat păcatul strămoşului Adam, ca un iubitor de oameni.

Vedeţi, vedeţi, că eu sunt Dumnezeul vostru, carele cu dreaptă judecată am întărit hotarele vieţii, cel ce primesc din stricăciune, întru nestricăciune, pe toţi cei adormiţi întru nădejdea învierii celei veşnice.

Doamne, cela ce primeşti din cele patru margini ale lumii pe cei ce au adormit cu credinţă, în mare sau pe pământ, în râuri, în izvoare sau în bălţi şi în puţuri, pe cei ce s-au făcut mâncare fiarelor şi pasărilor şi jigăniilor, pe toţi îi odihneşte.

Doamne, cela ce cu palma Ta toate le-ai despărţit mai înainte, pe cei ce s-au dezlegat în patru stihii alcătuieşte-i şi-i înviază la venirea ta; toate datoriile cele întru ştiinţă şi cele întru neştiinţă iertându-le lor.

O, cât va fi de înfricoşată a doua venire a ta, Doamne! Că venind în chipul fulgerului, pe pământ, vei să scoli toată zidirea să se judece. Atuncea pe cei ce au vieţuit ţie cu credinţă învredniceşte-i să fie împreună cu tine, întâmpinându-te.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Unime prea desăvârşită, Dumnezeule prea înalte, cela ce eşti în trei ipostasuri, Părinte, cel nenăscut, Fiule unul născut, şi Duhule, cel ce purcezi din Tatăl, şi prin Fiul te arăţi; o fiinţă, o fire, o domnie, o împărăţie, mântuieşte-ne pe noi pe toţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Negrăită este minunea naşterii tale, Maică Fecioară că în ce chip ai şi născut şi împreună curată petreci? Cum ai născut prunc, şi nu ştii nicicum de ispită bărbătească? Precum ştie Cuvântul lui Dumnezeu, cel ce s-a născut din tine mai presus de fire, cu cuvioasă înnoire.

Catavasie: Vedeţi, vedeţi, că Eu sunt Dumnezeu...

Cântarea a 3-a

Irmos: Cuvântule al lui Dumnezeu...

Pe cei ce şi-au petrecut călătoria vieţii cu credinţă dreaptă, învredniceşte-i, Dumnezeule, a se încununa cu cununa dreptăţii şi a dobândi bunătăţile cele veşnice.

Pe cei răpiţi fără veste, pe cei arşi de trăsnete, pe cei ce au murit de ger şi de toată bătaia, odihneşte-i Dumnezeule, când toate cu foc le vei lămuri.

Pe cei ce au înotat în marea vieţii cea de-a pururea furtunoasă, învredniceşte-i să apuce la limanul nestricatei vieţii tale, Hristoase, cei ce au fost ocârmuiţi în viață de dreapta credinţă.

Pe cei ce i-au luat spre mâncare toată firea celor din mare şi a păsărilor cerului, pentru judecăţile tale, Hristoase Dumnezeule, înviază-i cu cinste în ziua cea de apoi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Unimea cea dumnezeiască când o despart cu gândul în trei feţe, fără amestecare, îndată împreun cele nedespărţite; că precum este graba fulgerului, aşa şi cea întreit strălucitoare se vede întru o unime.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Necunoscută este minunea ta, că ai născut fără de bărbat, şi fecioria ta, după ce ai născut, curată o păzeşti. Pentru aceasta mulţimea îngerilor şi neamul omenesc te laudă în veci.

Catavasie: Cuvântule al lui Dumnezeu cela ce ai întărit cerurile cu mâna ta, întăreşte şi inimile noastre, ale celor ce nădăjduim spre tine, întru lumina cunoştinţei tale celei adevărate.

Sedealna, glasul al 5-lea, de două ori:

Podobie: Pe Cuvântul Cel împreună fără de început cu Tatăl și cu Duhul, carele S-a născut din Fecioară spre mântuirea noastră, să-L lăudăm, credincioșii, și să I ne închinăm; că bine a voit a Se sui cu trupul pe Cruce și moarte a răbda și a scula pe cei morți, întru slăvită Învierea Sa.

Cela ce pentru noi ai răbdat Crucea şi moartea şi ai omorât iadul, şi împreună ai sculat pe cei morţi, odihneşte Mântuitorule pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un Dumnezeu, iubitor de oameni, Şi la înfricoşata şi îngrozitoarea ta venire Dătătorule de viaţă, învredniceşte-i Împărăţiei tale, ca cela ce ai mulţime de îndurări.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Acoperământul tău cel grabnic şi ajutorul şi mila arată-o spre robii tăi; şi alină valurile gândurilor celor deşarte, prea curată. Şi sufletul meu cel căzut ridică-l, Născătoare de Dumnezeu; că ştiu, Fecioară ştiu că poţi câte voieşti.

Cântarea a 4-a

Irmos: Vrând să Te întrupezi...

Pe părinţi, pe moşi, pe strămoşi, de la cei dintâi până la cei de apoi, care s-au mutat în bună lege şi în bună credinţă, pe toţi pomeneşte-i, Mântuitorul nostru.

Pe cei ce li s-a întâmplat a-şi sfârşi viaţa cu credinţă în munte, în cale, în locuri pustii; pe sihaştri şi pe cei laolaltă adunaţi, pe tineri şi pe bătrâni, cu sfinţii, Hristoase, sălăşluieşte-i.

Pe cei ce cu credinţă şi-au mutat viaţa degrab, din întristare şi din bucuria ce le va fi venit fără nădejde, pe cei ce au pătimit în zile bune sau în nenorocire, pe toţi odihneşte-I, Mântuitorul nostru.

Pe cei ce i-a omorât frigul sau i-a răpit calul, sau grindina zăpada şi ploaia înmulţită; şi pe cei ce i-a omorât cărămida, sau ţărâna i-a împresurat, Hristoase, Mântuitorul nostru odihneşte-i.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Minunat lucru, că Dumnezeirea este una şi întreită toată în fiecare faţă fără despărţire; că Tatălui şi Fiului şi Duhului Sfânt ne închinăm, ca unui Dumnezeu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Îndreptează-ne cu rugăciunile tale, ocârmuindu-ne, pe noi cei înviforaţi de valul păcatului, la limanul cel de mântuire, Născătoare de Dumnezeu, şi ferindu-ne de toate răutăţile.

Catavasie: Vrând a te întrupa din muntele cel umbros, Cuvinte, din singură Născătoarea de Dumnezeu, proorocul a cunoscut cu privire dumnezeiască şi cu frică a slăvit puterea ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: Mânecă duhul meu către...

Făcând astăzi pomenire tuturor celor ce au murit cu bună credinţă din veac, Doamne, cu dinadinsul strigăm ţie: Pe toţi odihneşte-i cu sfinţii tăi.

Pe cei ce i-ai luat din tot neamul şi neamul, din împăraţi, din boieri, sau din sihaştri, întru credinţă dreaptă, îndurate, izbăveşte-i de munca cea veşnică.

Ştiind cele de folos ale tuturor celor ce i-ai zidit, pe care i-ai lăsat, Doamne, să moară prin căderi năprasnice fără veste, mântuieşte-i de toată munca, Dumnezeul nostru.

De focul cel pururea arzător, şi de întunericul cel îngrozitor, şi de scrâşnirea dinţilor, şi de viermele cel ce munceşte fără de sfârşit, şi de toată munca, izbăveşte Mântuitorul nostru, pe toţi cei ce cu credinţă au murit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Unime în trei ipostasuri, ceea ce eşti de un scaun, fără început, care unime o ai cu despărţirea feţelor şi firea în feţe; uneşte-ne pe noi întru o voie a poruncilor tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai presus slăvită decât Serafimii cei cu chipuri de foc, te-ai arătat Preacurată; că ai născut pe acela, de care ei nu se pot apropia, pe Iisus Mântuitorul; care cu întruparea a îndumnezeit frământătura pământenilor.

Catavasie: Mânecă Duhul meu către tine, Dumnezeule, pentru că lumină sunt poruncile venirii tale. Deci întru acelea luminează mintea noastră, Stăpâne, şi ne povăţuieşte pe calea vieţii.

Cântarea a 6-a

Irmos: Primeşte-mă pe mine...

Cela ce ai dezlegat durerile morţii, pătimind, începătorule al vieţii, Dumnezeul nostru, pe robii tăi, cei din veac adormiţi, odihneşte-i.

Pe cei ce, cu judecăţile tale cele negrăite, i-au omorât băuturile cele cu farmece, otrăvite, înecările de oase, cu sfinţii, Doamne odinneşte-i.

Când vei judeca toate, stând goale şi descoperite înaintea feţei tale, atunci, îndurate, să-ţi fie milă de cei ce ţi-au slujit cu credinţă, Dumnezeule.

Trâmbiţând Arhanghelul tău cu trâmbiţa cea de apoi, spre sculare în viaţă a tuturor, atunci, Hristoase, odihneşte pe robii tăi.

Învredniceşte, Dumnezeule, împreună cu slugile tale pe credincioşii cei din veac, pe care I-ai luat, şi pe tot neamul omenesc, ca să te slăvească.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Stăpânie dumnezeiască întreit sfântă, ceea ce eşti de un scaun, Părinte, Fiule, şi Duhule; tu eşti Dumnezeul meu, cela ce cu stăpânirea ta cea atotputernică toate le cuprinzi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Saltă Iesee, strămoşule, că din rădăcina ta, din curata Fecioară a răsărit floare de viață, Hristos Dumnezeu, cel ce a mântuit lumea.

Catavasie: Primeşte-mă pe mine cel cuprins de păcate multe, Iubitorule de oameni, carele cad la îndurările tale, şi ca pe proorocul, Doamne mântuieşte-mă.

Condac, glasul al 8-lea: Cu sfinţii odihneşte, Hristoase, sufletele adormiţilor robilor tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin; ci viață fără de sfârşit.

Icos Tu însuţi eşti fără de moarte, cela ce ai făcut şi ai zidit pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiţi şi întru acelaşi pământ vom merge, precum mi-ai poruncit, cela ce m-ai zidit şi mi-ai zis: că pământ eşti şi în pământ te vei întoarce, unde vom merge toţi pământenii, făcând tânguirea cea deasupra gropii cântare: Aliluia.

Cântarea a 7-a

Irmos: Cel ce ai întemeiat pământul...

Săvârşind pomenirile celor ce au murit, cu bună credinţă, din veac, strigăm: Bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Pe cei ce au murit în buna-credinţă fără veste şi pe credincioşii ce au adormit de lovirea a tot felul de aruncare, a fierului, a lemnului, a tot felul de piatră odihneşte-i, Dumnezeule.

La înfricoşată venirea ta, îndurate, pune de-a dreapta oilor tale pe cei ce ţi-au slujit ţie, Hristoase, în viaţa, cu dreaptă credinţă, şi la tine s-au mutat.

Rânduieşte pe robii tăi, Hristoase, în ceata aleşilor tăi, ca să strige ţie: Bine eşti cuvântat în veci, Doamne Dumnezeul părinţilor noştri.

Cela ce ai zidit din pământ ţărâna trupului şi cu duh o ai înviat, îndurate Mântuitorule; pe cei ce i-ai luat odihneşte-i, Dumnezeule, întru viaţa cea neîmbătrânitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Să se laude Dumnezeirea ca şi cum ar fi trei sori, cu o amestecare a luminii: Tatăl şi Fiul şi Dumnezeiescul Duh, unul în fire, şi în trei ipostasuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cântarea lui David cântăm ţie, munte al lui Dumnezeu, numindu-te Fecioară, întru carele sălăşluindu-se Cuvântul după trup, ne-a îndumnezeit pe noi duhovniceşte întru sine.

Catavasie: Cela ce ai întemeiat pământul întru început şi cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine eşti cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce s-a prea slăvit...

Cela ce ai risipit mai înainte umbra morţii, răsărind ca soarele din mormânt, fii ai învierii şi măririi veşnice fă, Doamne, pe toţi cei ce au murit cu credinţă.

Cunoscătorule al celor nearătate şi ascunse, când vei vrea să descoperi lucrurile întunericului şi sfaturile inimilor noastre, atunci să nu pui în socoteală faptele tuturor celor ce au adormit întru credinţă.

Când vei şedea pe scaun şi vei porunci să stea la judecată cei adunaţi, cu trâmbiţa, de la marginile pământului, să-i ierţi atunci pe toţi, Hristoase, ca un milostiv.

Pe cei ce au murit din întâmplări de năprasnă, şi din chiotul tare, şi din alergarea grabnică, de palmă, de pumn şi de lovirea cu piciorul, Doamne al slavei, de vreme ce au adormit întru credinţă, iartă-i în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca pe o Unime întru o fiinţă te laud, ca pe o Treime în feţe te cinstesc, Părinte, Fiule şi PreaSfinte Duhule, Stăpânia cea fără de început a împărăţiei tale o slăvesc în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Izvor pecetluit al apei vieţii te-ai arătat Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, că pe Domnul fără de bărbat născându-l, adăpi pe credincioşi cu apa nemuririi în veci.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce s-a prea slăvit în muntele cel sfânt şi a arătat lui Moise în rug, prin foc, taina pururea Fecioarei, pe Domnul lăudaţi-l şi-l prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea pururea Fecioarei...

Unde este locaşul sfinţilor tăi, celor ce se veselesc, acolo învredniceşte, Doamne, să se bucure toţi cei din veac adormiţi întru credinţă şi întru nădejde.

Pe toţi credincioşii ce au pierit din mânia lui Dumnezeu, cu feluri de trăsnete de moarte din cer căzute, sau pământul desfăcându-se, sau marea învăluindu-se, Hristoase, odihneşte-i.

Pe cei ce au murit de muşcăturile cele veninate, de înghiţirea şerpilor, de călcarea cailor, de spânzurare şi de sugrumarea de cel de aproape, care au slujit ţie cu credinţă, odihnește-i.

Toată vârsta, pe bătrâni şi tineri, pe voinici şi copilandri, pe copii şi pe pruncii cei fără de vreme, firea bărbătească şi cea femeiască odihneşte, Dumnezeule, pe credincioşii care i-ai luat.

Pe fiecare anume, din cei ce au murit cu credinţă, din veac şi din neamuri şi din neam, atunci, Hristoase, întru venirea ta, învredniceşte-i fără de osândă a sta înaintea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

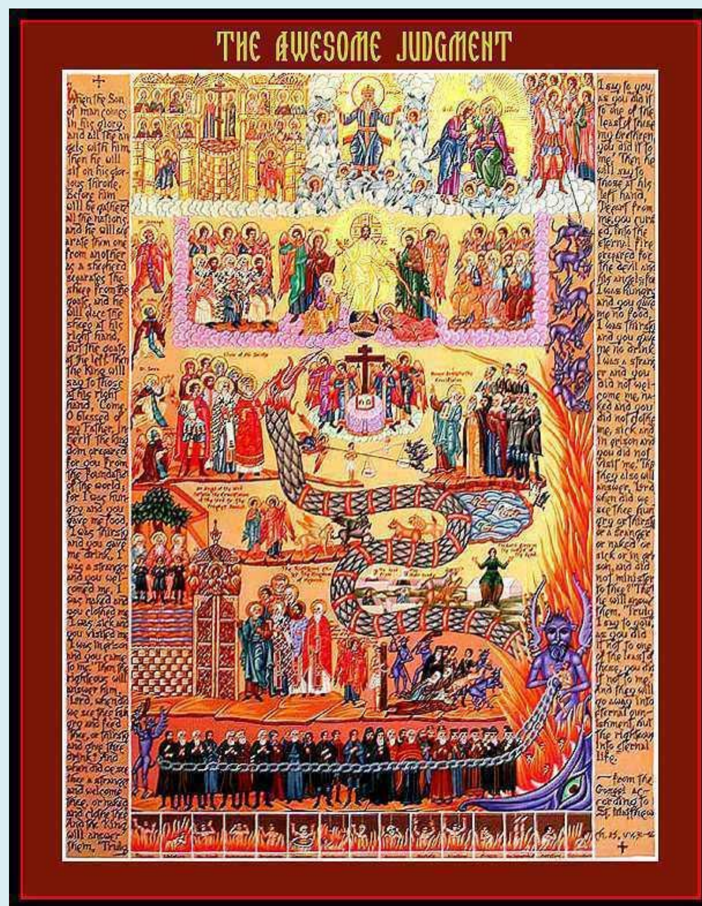
Cela ce eşti un Dumnezeu în Treime, slavă Ţie neîncetat! Că deşi este fiecare faţă Dumnezeu, dar în fire, unul este Tatăl şi Fiul şi Duhul, cu cele trei luminate osebiri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Mai presus de minte este naşterea ta, că ai născut pe cela ce este de mai înainte, şi ai alăptat negrăit pe dătătorul de hrană lumii, şi ai culcat pe cela ce cuprinde toate, pe însuşi Mântuitorul nostru, Hristos; ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Catavasie: Naşterea pururea Fecioarei, ce s-a arătat mai înainte legiuitorului în munte, prin foc şi prin rug, spre mântuirea noastră a credincioşilor, cu cântări neîncetate să o slăvim.

Sinaxar în sâmbăta lăsatului de carne

Sinaxarul din Minei, apoi acesta: În aceeaşi zi dumnezeieştii părinţi au hotărât pomenirea tuturor celor din veac adormiţi, întru bună credinţă, în nădejdea învierii veşnice.

Stih: Uită, Cuvinte, celor morţi greşalele
Nearătându-ţi moartă mila Ta cea mare!

Unii oameni adeseori au murit pe neaşteptate printre străini: Pe mare, în munţi neumblaţi, în prăpăstii, în crăpăturile pământului, de ciumă, de foame, în războaie, de foc, de ger şi de alte felurite morţi. Şi se poate că din pricina sărăciei şi a lipsei n-au avut parte să li se facă slujba şi pomenirea orânduită.

Pentru aceea dumnezeieştii părinţi, mânaţi de dragostea de oameni şi fiind învăţaţi de sfinţii apostoli, au hotărât ca întreaga Biserică să facă pomenire de obşte pentru toţi aceştia, ca şi ei, care la rândul lor n-au avut parte de slujbele cele orânduite, din pricina unei întâmplări oarecare, să fie cuprinşi în pomenirea obştească de acum.

Sfinţii părinţi arată că slujbele făcute pentru ei le pricinuiesc mare folos. Aceasta este cea dintâi pricină pentru care Biserica lui Dumnezeu săvârşeşte pomenirea sufletelor.

În al doilea loc, este cu cale să se facă azi şi pomenirea sufletelor, pentru că mâine are să se prăznuiască a doua venire a lui Hristos; prin aceasta Biserica îmblânzeşte pe înfricoşătorul şi dreptul Judecător, ca să se poarte faţă de suflete cu obişnuita sa milă şi să le aşeze întru desfătarea cea făgăduită.

Dar mai cu seamă şi pentru următoarea pricină: Sfinţii părinţi aveau să aşeze în Duminica viitoare pomenirea izgonirii lui Adam din Rai; de aceea izvodesc, prin prăznuirea de azi a tuturor morţilor, o oarecare odihnă şi popas, punând astfel, prin odihna de azi, sfârşit tuturor prăznuirilor faptelor săvârşite de Dumnezeu pentru mântuirea noastră.

În chipul acesta, odată cu Duminica izgonirii lui Adam se ia din nou, ca de la început, pomenirile tuturor celor săvârşite de Dumnezeu pentru noi. În adevăr cea mai de pe urmă faptă a lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră va fi cercetarea vieţii noastre de dreptul Judecător; iar prin pomenirea ei, Biserica înfricoşează pe oameni spre a săvârşi cu uşurinţă nevoinţele postului.

Sâmbăta facem totdeauna pomenirea sufletelor celor adormiţi, căci Sâmbăta înseamnă în limba ebraică odihnă. Aşadar facem, în ziua de odihnă a zilelor, rugăciuni pentru cei care au murit, deoarece ei s-au odihnit de toate lucrurile pământeşti şi de toate celelalte; iar pomenirea lor s-a orânduit să se facă în fiecare Sâmbătă.

Astăzi, însă, facem pomenire de obşte, rugându-ne pentru tot creştinul. Dumnezeieştii părinţi, cunoscând că parastasele, pomenile şi Liturghiile făcute pentru răposaţi le pricinuiesc mare uşurare şi folos, au poruncit ca Biserica să le facă şi îndeosebi şi de obşte. Ei au primit, după cum s-a spus, această poruncă de la sfinţii apostoli, precum zice şi Dionisie Areopagitul. Că slujbele făcute pentru suflete le sunt de folos se vede între multe altele şi din Istoria Sfântului Macarie.

***

Sfântul Macarie a găsit pe când mergea pe drum o căpăţână uscată a unui elin păgân şi a întrebat: Au oare păgânii vreodată oarecare mângâiere în iad ?

Căpăţâna a răspuns: Au, părinte mare uşurare când te rogi tu pentru cei răposaţi!

Marele Macarie, rugându-se lui Dumnezeu, a făcut aceasta, pentru că dorea să ştie dacă slujbele pentru cei mai dinainte adormiţi le sunt de vreun folos.

***

Dar şi Grigorie Dialogul a mântuit, prin rugăciunile sale, pe împăratul Traian. Dumnezeu, însă, i-a spus să nu se mai roage niciodată pentru păgâni.

***

Mai mult, după cum se istoriseşte, împărăteasa Teodora, prin rugăciunile sfinţilor şi mărturisitorilor bărbaţi, a scos din chinurile iadului şi a mântuit pe urâtorul de Dumnezeu, Teofil.

***

Şi Grigorie Teologul, în cuvântul rostit la moartea fratelui său Chesarie, arată că sunt bune pomenile făcute pentru cei răposaţi.

***

Iar marele Hrisostom, în tâlcuirea la Epistola către Filipeni, spune astfel: Să purtăm grijă de folosul celor care au răposat să le dăm lor ajutorul ce li se cuvine, adică milostenii şi prinoase, căci aceasta le aduce uşurare, mare câştig şi folos.

În adevăr, nu s-au legiuit acestea în zadar şi la întâmplare şi nici n-au fost predate Bisericii lui Dumnezeu fără rost de prea înţelepţii ucenici al Domnului, ca preotul să facă pomenire la înfricoşatele taine de cei în credinţă adormiţi.

Şi iarăşi: La împărţeala averii tale, testamentul tău să aibă împreună moştenitor cu copiii şi rudele tale şi numele dreptului Judecător, iar pomenirea săracilor să nu fie dată la o parte. Eu sunt chezaş de folosul ce-l vei avea!

Marele Atanasie spune: Chiar dacă s-ar risipi în aer cel săvârşit în credinţă, nu înceta de a aprinde la mormânt candelă şi lumânări chemând în ajutor pe Hristos Dumnezeu.

Candela şi lumânările sunt primite de Dumnezeu şi aduc multă răsplată; dacă mortul a fost un păcătos, ca să-i dezlege păcatele; dacă a fost un om drept, ca să se facă adăugire de răsplată; iar dacă a fost poate cineva străin şi sărac, şi nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă întru acestea, atunci Dumnezeu, care este drept şi iubitor de oameni, va da pe deasupra şi aceluia din pricina sărăciei, în chip potrivit, mila după cum însuşi ştie.

De altfel şi cel care aduce prinoase pentru unii ca aceştia ia parte împreună cu ei la răsplată, ca unul ce a aţâţat dragostea pentru mântuirea aproapelui, ca şi acela care unge cu mir pe altul, el mai întâi miroase frumos. Şi dimpotrivă cei care nu îndeplinesc făgăduinţele şi legămintele făcute de cei morţi vor fi negreşit osândiţi.

După cum spun dumnezeieștii părinţi, sunt de folos celor morţi, toate cele ce se fac pentru ei până la a doua venire a lui Hristos şi mai cu seamă acelora care au săvârşit puţine fapte bune în timpul când erau printre cei vii.

Şi cu toate că dumnezeiasca Scriptură îngrozeşte uneori, după cum se şi cuvine, spre îndreptarea celor mulţi, totuşi, în mare parte, iubirea de oameni a lui Dumnezeu biruieşte. În adevăr dacă în balanţă se va găsi că sunt egale faptele bune cu cele rele, atunci biruie iubirea de oameni a lui Dumnezeu; iar dacă talerul cu fapte rele atârnă mai puţin, şi atunci biruieşte marea lui bunătate.

Trebuie să se ştie că dincolo ne vom cunoaşte toţi unii pe alţii şi vom cunoaşte chiar pe aceia pe care nu i-am văzut niciodată, după cum spune dumnezeiescul Hrisostom, care dovedeşte aceasta din pilda bogatului nemilostiv şi a săracului Lazăr.

Cu toate acestea nu ne vom vedea sub un chip trupesc; toţi vom avea aceeaşi vârstă; nu ne vom cunoaşte după înfăţişarea trupului, ci cu ochiul pătrunzător al sufletului după cum spune Grigorie Teologul, în cuvântul rostit la moartea lui Chesarie: Atunci, prea iubite frate, te voi vedea luminos şi slăvit, aşa cum de multe ori mi te-ai arătat în vis.

Iar marele şi slăvitul Atanasie, deşi în întrebările către prefectul Antioh nu spune aşa, totuşi în cuvântul despre cei adormiţi zice: Şi până la învierea obştească s-a dat sfinţilor să se cunoască unul pe altul şi să se bucure împreună; dar păcătoşii sunt lipsiţi de acest har; sfinţilor mucenici li s-a dat să privească şi să cerceteze cele ce se fac de noi. La învierea cea de obşte, însă, când se vor arăta faptele ascunse ale tuturora, toţi ne vom cunoaşte unii pe alţii. Trebuie să se ştie că acum sufletele drepţilor petrec în nişte locuri osebite; şi dimpotrivă sufletele păcătoşilor, la rândul lor, unele se bucură în nădejdea mântuirii, iar altele se întristează în aşteptarea cumplitelor munci.

În adevăr sfinţii, după cum spune dumnezeiescul apostol, n-au primit încă făgăduinţa bunătăţilor, căci Dumnezeu, rânduind mai dinainte ceva mai bun pentru noi, n-a voit ca să ajungă la desăvârşire fără noi.

Trebuie să se ştie că nu toţi cei care au căzut în prăpăstii, în foc şi în mare, şi au murit din pricina acestora, şi cei care au pierit de frig şi de foame, pătimesc acestea din porunca lui Dumnezeu. Hotărârile lui Dumnezeu sunt aşa: Unele din ele se fac prin bunăvoinţa sa, iar altele prin îngăduinţă; dar şi unele şi altele se săvârşesc spre înştiinţarea, îngrozirea şi îndreptarea celorlalţi.

Dumnezeu, prin raţiunea sa mai-nainte cunoscătoare, ştie şi cunoaşte totul şi se săvârşesc toate prin voinţa lui, după cum spune Sfânta Evanghelie despre vrăbii. Nu este, însă, Dumnezeu cel care hotărăşte ca omul să moară într-un chip sau altul, că întâmplarea face unul să moară spânzurat, altul de moarte bună, unul să moară bătrân, iar altul tânăr. Dimpotrivă Dumnezeu a hotărât odată pentru totdeauna îndeobşte, lungimea vieţii omeneşti şi felurile în câte poate muri omul.

În curgerea atâtor ani ai vieţii omeneşti, se petrec diferite feluri de morţi; Dumnezeu, însă, nu hotărăşte dintru început felul morţii fiecărui om, ci numai îl cunoaşte.

Iar dacă marele Vasilie vorbeşte de predestinarea vieţii, atunci face aluzie la cuvintele: Pământ eşti şi în pământ vei merge! Căci apostolul spune scriind Corintenilor: Pentru că vă împărtăşiţi cu nevrednicie, pentru aceea sunt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi şi mulţi mor.

Iar David spune: Nu mă smulge în mijlocul zilelor mele; şi: Cu palme măsurate ai pus zilele mele.

Iar Solomon zice: Fiule, cinsteşte pe tatăl tău ca să trăieşti mulţi ani; şi iarăşi: Ca să nu mori înainte de vreme.

În cartea lui Iov, Dumnezeu zice lui Elifas: V-aş fi pierdut pe voi, dar n-am făcut-o din pricina robului meu Iov.

Din aceste locuri din Scriptură, se vede că viaţa nu are hotar. Iar dacă afirmă cineva aceasta, atunci înţelege prin hotar voinţa lui Dumnezeu. În adevăr Dumnezeu adaugă zile cui vrea, iar altuia le micşorează; pe toate însă le orânduieşte spre folos. Iar când Dumnezeu va voi, rânduieşte şi felul şi timpul morţii.

Prin urmare hotarul vieţii fiecărui om, după cum spune marele Atanasie, este voinţa şi sfatul lui Dumnezeu.

Cu acest cuvânt şi cu adâncul judecăţilor Tale, Hristoase, vei tămădui şi spusei marelui Vasilie, care zice: Moartea vine când se împlineşte hotarul vieţii. Noi însă

spunem că hotarul vieţii este voinţa lui Dumnezeu. Căci dacă este hotar vieţii, pentru ce ne rugăm de Dumnezeu şi de doctori, şi ne rugăm pentru copii? Trebuie să se ştie şi aceasta că pruncii morţi botezați se bucură de desfătarea bunătăţilor cereşti; iar cei morţi nebotezaţi şi pruncii păgânilor nu vor merge nici în desfătarea Raiului, nici în gheenă. După ce a ieşit sufletul din trup nu se mai îngrijeşte de cele de aici, ci totdeauna se îngrijeşte de cele de acolo.

Facem parastas de trei zile, pentru că în a treia zi omul îşi schimbă, înfăţişarea; praznic de nouă zile, pentru că, atunci începe să se descompună trupul, afară de inimă; şi parastas de patruzeci de zile, pentru că, atunci se pierde şi inima.

Alcătuirea omului se face tot la fel: În a treia zi se formează inima; şi în a noua zi se fixează în trup; iar în a patruzecea zi, se alcătuieşte desăvârşit trupul.

Aşează, Stăpâne Hristoase, sufletele celor mai dinainte adormiţi în corturile celor drepţi ai tăi, şi ne miluieşte pe noi, ca Cela ce eşti fără de moarte, Amin.

Canonul Triodului la Duminica lăsatului sec de carne

facere a lui Teodor Studitul

Cântarea 1-a

Irmos: Ajutor şi acoperitor...

Ziua cea înfricoşată a venirii tale, celei cu totul negrăite, mă cutremur cugetându-o, şi cu frică mai-nainte o văd; întru care vei şedea să judeci pe cei vii şi pe cei morţi, Dumnezeul meu, Atotputernice.

Când vei veni, Dumnezeule, cu mii şi cu negure de Puteri cereşti ale îngerilor, învredniceşte-mă, Hristoase, şi pe mine, ticălosul, a te întâmpina pe nori.

Vino, suflete al meu de ia întru tine ziua aceea și ceasul întru care Dumnezeu de faţă va veni; şi te tânguieşte şi plângi, ca să te afli curat în ceasul întrebării.

Mă îngrozeşte şi mă înfricoşează focul cel nestins al gheenei, viermele cel cumplit, scrâşnirea dinţilor; ci slăbeşte şi-mi lasă greşalele, şi în starea cea dimpreună cu aleşii tăi, Hristoase, rânduieşte-mă.

Glasul tău cel dorit, care va chema la bucurie pe sfinţii tăi, să-l aud şi eu, ticălosul, şi să aflu nespusa desfătare a Împărăţiei cereşti.

Să nu intri cu mine la judecată, aducând faptele mele, cercând cuvintele şi îndreptând poruncile. Ci cu îndurările tale, trecând cu vederea răutăţile mele, mântuieşte-mă, Atotputernice.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Unime în trei ipostasuri, prea Stăpânitoare, Domnie a tuturor, prea desăvârşit Stăpânitoare, stăpânie peste toate, tu însuţi mântuieşte-ne pe noi, Părinte şi Fiule şi Duhule Preasfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cine a născut fiu nesemănat după legea părintească? Pe acesta dar îl naşte Tatăl fără de maică. Prea slăvită minune! Că tu ai născut, Curată, pe Dumnezeu împreună şi om.

Catavasie: Ajutor şi acoperitor s-a făcut mie spre mântuire, acesta este Dumnezeul meu, şi-l voi prea slăvi pe el, Dumnezeul părintelui meu, şi-l voi înălţa pe el, căci cu slavă s-a prea slăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte, Doamne, pe piatra...

Domnul vine, şi cine va suferi frica lui ? Cine se va arăta feţei lui ? Ci fii gata, o suflete, spre întâmpinarea lui.

Mai înainte să apucăm să plângem, şi să ne împăcăm cu Dumnezeu mai-nainte de sfârşit, că înfricoşat este divanul la care toţi cu grumazii plecaţi vom sta.

Miluieşte-mă, Doamne, miluieşte-mă, strig ţie, când vei veni cu îngerii tăi, să răsplăteşti tuturor după vrednicia faptelor.

Cum voi răbda nesuferita mânie a judecăţii tale, Doamne, neascultând porunca ta? Ci să te înduri de mine în ceasul judecăţii.

Întoarce-te, suspină, ticăloase suflete, mai-nainte până ce va lua sfârşit turnul vieţii, până nu-ţi va închide Domnul uşa cămării.

Păcătuit-am, Doamne, ca altul nimenea din oameni, greşind mai presus decât omul; ci mai înainte de judecată fii mie milostiv, Iubitorule de oameni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Treime neamestecată, nezidită, fire fără început, ceea ce eşti lăudată în trei feţe, mântuieşte-ne pe noi, cei ce ne închinăm cu credință stăpânirii tale.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Odrăslit-ai, Preacurată, cu naştere fără de sămânţă, pe Cuvântul cel viu, întrupându-se în pântecele tău, iar nu schimbându-se. Slavă naşterii tale, Maica lui Dumnezeu.

Catavasie: Întăreşte, Doamne, pe piatra poruncilor tale inima mea, ceea ce se clăteşte, că singur eşti sfânt şi drept.

Sedealna, Glasul al 6-lea: Gândesc la ziua cea înfricoşată şi plâng de faptele mele cele viclene; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor; şi cu ce îndrăzneală mă voi uita la judecătorul, eu dezmierdatul? Milostive Părinte, Fiule Unule născut şi Duhule Sfinte, miluieşte-mă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

În valea plângerii, în locul ce ai rânduit, când vei şedea, milostive, să faci judecată dreaptă, să nu vădeşti cele ascunse ale mele, nici să mă ruşinezi înaintea îngerilor; ci te milostiveşte, Dumnezeule, şi mă miluieşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură şi înfricoşată ajutorinţă cer; milostiveşte-te spre poporul cel ce lesne se primejduieşte, roagă pe milostivul Dumnezeu, să izbăvească sufletele noastre de toată certarea, ceea ce eşti una binecuvântată.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-a proorocul de venirea ta...

Sosit-a ziua, iată înaintea uşilor este judecata; suflete priveghează aici împăraţii, împreună şi boierii, bogaţii, săracii se vor aduna şi îşi va lua fiecare om după vrednicia faptelor.

Întru a sa rânduială, sihastrul şi arhiereul, bătrânul şi tânărul, sluga şi stăpânul, se vor întreba; văduva şi fecioara se vor îndrepta; ci vai atunci de toţi cei ce nu vor avea viață nevinovată.

Nemitarnică este judecata ta, neînşelat divanul tău de graiul cel meşteşugit, că nu ascunde dreptatea vorba cea iscusită a ritorilor, nici aducerea martorilor o amăgeşte; că la tine, Dumnezeule, cele ascunse ale tuturor stau de faţă.

Să nu vin la pământul plângeri să nu văd locul întunericului, Hristoase al meu, Cuvinte, nici legându-mă de mâini şi de picioare să fiu lepădat afară din cămara ta, având îmbrăcămintea nestricăciunii întinată, eu nevrednicul.

Când vei despărţi pe păcătoşi de cei drepţi, judecând lumea, rânduieşte-mă a fi una din oile tale, alegându-mă dintre capre, Iubitorule de oameni, ca să aud glasul tău cel binecuvântat.

Făcându-se întrebare de lucruri şi cărţile deschizându-se, ce vei să faci, o ticăloase suflete! Ce vei să răspunzi la judecată, neavând roduri de dreptate, ca să aduci lui Hristos, Ziditorul tău?

Auzind cuvântul cel cu plângere al bogatului în văpaia muncilor, plâng ticălosul şi mă tânguiesc, întru aceeaşi osândă fiind, şi mă rog: Miluieşte-mă, Mântuitorul lumii, în vremea judecăţii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Pe Fiul din Tatăl, şi pe Duhul slăvesc, ca din soare lumina şi raza; însă pe Fiul după naştere, că şi naştere este, iar pe Duhul după ieşire că şi ieşire este; pe dumnezeiasca Treime cea împreună fără început, căreia se închină toată făptura.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Fecioară, prunc născând şi curăţia păzind, tu cinstită te-ai arătat născând pe Dumnezeu şi omul, pe acelaşi unul în amândouă chipurile; minunea ta, Fecioară Maică, spăimântează tot auzul şi cugetul.

Catavasie: Auzit-a proorocul devenirea ta, Doamne, şi s-a temut, că vrei să te naşti din Fecioară, şi oamenilor să te arăţi, şi a zis: Auzit-am auzul tău şi m-am temut, slavă puterii tale, Doamne.

Cântarea a 5-a

Irmos: De noapte mânecând eu...

Cutremur nepovestit şi frică va fi acolo; că va veni Domnul, şi împreună cu dânsul lucrul fiecăruia din oameni. Şi cine dar de aici nu se va plânge?

Râul cel de foc mă tulbură, mă topeşte, mă roade scrâşnirea dinţilor şi întunericul adâncului; deci, în ce chip şi cum voi face să milostivesc pe Dumnezeu?

Iartă, Doamne, pe robul tău, ca nu cândva să mă dai muncitorilor celor amari, îngerilor celor cumpliţi, între care nu poate, acolo, a se afla odihnă.

Domnul şi voievodul dimpreună acolo, bogatul şi cel neslăvit, cel mare împreună şi cel mic, se vor îndrepta întocmai; ci vai fiecăruia, care nu va fi gata.

Slăbeşte, lasă, Doamne, şi iartă câte ţi-am greşit ţie, şi să nu mă arăţi acolo înaintea îngerilor, întru osânda focului şi a ruşinii celei fără de sfârşit.

Fie-ţi milă, fie-ţi, Doamne, de zidirea ta; greşit-am ție, iartă-mă; că, din fire, curat numai tu eşti, şi altul afară de tine nimenea nu este fără spurcăciune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Una în fire, pe tine, Treime te laud, care eşti fără de început, necuprinsă de minte, stăpânitoare, împărăţitoare, unime, prea desăvârşită Dumnezeu, şi lumină, şi viaţa, şi făcătoare lumii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Întru cinstită naşterea ta cea mai presus de fire, legile firii arătat se dezleagă; că fără sământă ai născut pe Dumnezeu cel născut din Tatăl mai-nainte de veacuri.

Catavasie: De noapte mânecând eu, Iubitorule de oameni, luminează-mă, rogu-mă; şi mă îndreptează şi pe mine spre poruncile tale şi mă învaţă Mântuitorule, să fac voia ta.

Cântarea a 6-a

Irmos: Strigat-am cu toată inima...

La înfricoşată venirea ta, Hristoase, când te vei arăta din cer, şi se vor pune scaunele, şi se vor deschide cărţile, fie-ţi milă, fie-ți, atunci, Mântuitorule, de zidirea ta.

Acolo nimica nu va putea ajuta, fiind judecător Dumnezeu; nici învăţătura, nici meşteşugul, nici mărirea, nici prieteşugul; fără numai puterea ta, cea din fapte, o suflete al meu!

Acolo împreună va fi domnul şi voievodul, săracul şi bogatul, suflete! Nici tată va putea, nici mamă va ajuta, nici frate va izbăvi de osândire.

La înfricoşata întrebare a Judecătorului cugetând suflete, îngrozeşte-te de aici, găteşte-ţi răspunsul, ca să nu te osândeşti în legăturile cele veşnice.

Să nu aud, Doamne, zicându-mi-se: Ia-ţi al tău, de la tine gonit fiind; nici: Du-te în locul cel blestemat! Ci glasul cel dorit al drepţilor.

Din porţile iadului izbăveşte-mă, Doamne; mântuieşte-mă din prăpastie şi din întunericul cel adânc, din cele dedesubt ale pământului şi din focul cel nestins, şi de toată altă pedeapsă veşnică.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Dumnezeirea, unimea Treimii o laud: pe Tatăl şi pe Fiul, şi dumnezeiescul Duh, puterea a unei stăpânii ce se desparte în trei ipostasuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Tu eşti uşa, prin care singur Iisus, Fiul tău, a trecut, cel ce a intrat şi a ieşit, şi cheile fecioriei nu le-a stricat, Curată; cel ce a zidit pe Adam.

Catavasie: Strigat-am cu toată inima mea către milostivul Dumnezeu, şi m-a auzit din iadul cei mai de jos, şi a scos din stricăciune viaţa mea.

Condac, glasul 1: Când vei veni, Dumnezeule, pe pământ cu mărire şi toate se vor cutremura, şi râul cel de foc înaintea divanului va curge, cărţile se vor deschide şi

cele ascunse se vor vădi; atunci să mă izbăveşti de focul cel nestins şi să mă învredniceşti a sta de-a dreapta ta, Judecătorule prea drepte.

Icos: De înfricoşat divanul tău aducându-mi aminte, prea bunule Doamne, şi de ziua judecăţii mă înfricoşez şi mă tem, vădit fiind de cunoştinţa mea, când vei şedea pe scaunul tău şi vei face întrebare, atunci nimenea nu va putea tăgădui păcatele, adevărul vădindu-le; şi frica cuprinzând. Că tare va suna atunci focul gheenei, şi păcătoşii vor scrâşni; ci mă miluieşte, mai-nainte de sfârşit, şi mă iartă, Judecătorule prea drepte.

Cântarea a 7-a

Irmos: Greşit-am fărădelege...

Să cădem, credincioşilor, şi să plângem mai înainte de judecata aceea; când cerurile vor pieri, stelele vor cădea şi tot pământul se va clăti; ca să aflăm milostiv, la sfârşit, pe Dumnezeul părinţilor.

Nemitarnică va fi întrebarea, înfricoşată va fi acolo judecata, unde înaintea judecătorului nu se va tăinui nimica, unde nu va fi cu putinţă a se face fățărie cu daruri; ci fie-ţi milă de mine, Stăpâne, şi mă apără de mânia ta cea înfricoşată.

Domnul vine să judece, cine va suferi arătarea lui? Înfricoşează-te, ticăloase al meu suflete, înfricoşează-te, şi-ţi găteşte lucrurile tale spre ieşirea ta; ca să afli milostiv şi îndurat pe însuşi Dumnezeul părinţilor.

Focul cel nestins mă tulbură, şi îngrozirea cea amară a viermilor; iadul cel stricător de suflet mă sperie, şi îndeajuns de umilit nicidecum nu mă fac; ci, Doamne, Doamne! mai-nainte de sfârşit, întăreşte-mă cu frica ta.

Cad înaintea Ta şi aduc ţie, ca nişte lacrimi, graiurile mele. Greşit-am, precum nici păcătoasa n-a greşit, şi fărădelege am făcut ca altul nimenea pe pământ; ci Te îndură, Stăpâne, spre făptura Ta, şi iarăşi mă cheamă.

Întoarce-te, căieşte-te, descoperă cele ascunse, zi lui Dumnezeu, celui ce toate le ştie: Tu ştii ascunsurile mele, unule Mântuitorule; Tu însuți mă miluieşte, precum cântă David, după mare mila Ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Pe trei, ca pe unul, întru o fiinţă, şi unul în trei feţe Te laud; acestea sunt: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh; o putere, o voie şi lucrare; un Dumnezeu întreit sfânt, o împărăţie singură stăpânitoare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Ieşit-a Dumnezeu, Cel prea frumos, din cămara pântecelui tău, ca un împărat îmbrăcat cu haină țesută de Dumnezeu, roşită în vopseaua cea de taină a prea curatului tău sânge, ceea ce nu ştii de mire, şi împărățeşte tot pământul.

Catavasie: Greşit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ai poruncit nouă. Ci nu ne părăsi pe noi până în sfârşit, Dumnezeul părinţilor.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Cel ce-l slăvesc Oştile cereşti ...

Cugetând la întâmpinarea înfricoşatei venirii Tale celei de a doua, Doamne, mă cutremur de certarea Ta, mă tem de mânia Ta şi strig ţie: Mântuieşte-mă de ceasul acela în veci.

Când vei judeca Tu, Dumnezeule, toate, cine din pământeni, fiind înconjuraţi de patimi, vor suferi? Că atunci focul cel nestins şi viermele cel neadormit va cuprinde în veci pe cei osândiţi.

Când vei chema toată suflarea laolaltă, ca să iei seama, Hristoase, mare frică va fi atunci, mare nevoie, deoarece numai faptele singure vor ajuta în veci.

Judecătorule a toate, Dumnezeul meu şi Doamne, fă să aud atunci glasul Tău cel dorit, să văd lumina Ta cea mare, să privesc la corturile Tale, să mă uit la slava Ta, bucurându-mă întru, toţi vecii.

Drepte judecătorule, Mântuitorule, miluieşte-mă şi mă scapă de focul şi de îngrozirea ce am să întâmpin pe dreptate la judecată; lasă-mi mai înainte de sfârşit mântuire, prin fapta bună şi prin pocăinţă.

Când vei şedea, judecătorule, ca un milostiv, şi vei arăta, Hristoase, înfricoşată slava ta, o, ce frică va fi atunci! Cuptorul arzând, şi toţi temându-se de judecata cea nesuferită.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe un Dumnezeu după fiinţă cinstesc, trei feţe laud după osebire; altele, iar nu de alt fel; că Dumnezeirea una este, în trei feţe: Tatăl, Fiul şi dumnezeiescul Duh.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Din luminatul pântecele tău ieşind Hristos, ca un mire din cămară, a luminat lumină mare celor din întuneric; pentru că strălucind Soarele dreptăţii, lumea a luminat, Curată.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Cel ce-l slăvesc Oştile cereşti, şi de dânsul se înfricoşează Heruvimii şi Serafimii, toată suflarea şi făptura lăudaţi-L, binecuvântaţi, şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Naşterea zămislirii...

Domnul vine ca pe păcătoşi să-i muncească, pe drepţi să-i mântuiască; să ne înfricoşăm şi să plângem, şi să luăm simţire de ziua aceea, întru care descoperind cele nearătate şi cele ascunse ale oamenilor, va răsplăti cele după vrednicie.

Înfricoşatu-s-a şi s-a îngrozit Moise văzându-Te din spate; dar eu ticălosul cum voi suferi văzând faţa Ta atunci, când vei veni din cer; ci să-Ţi fie milă de mine, Doamne, cu îndurare căutând spre mine.

Daniil s-a temut de ceasul întrebării, iar eu ticălosul ce voi pătimi, Doamne, venind la acea zi înfricoşată ? Ci îmi dă mai-nainte de sfârşit, cu plăcere a sluji Ţie, ca să dobândesc împărăţia Ta.

Focul se găteşte, viermele se rânduieşte; cinstea veseliei, iertarea, lumina cea neînserată, bucuria drepţilor. Deci, cine este acel fericit, ca să scape de munca celor dintâi, şi să moştenească cele de-a doua?

Să nu mă întoarcă de la faţa Ta, Doamne, mânia urgiei Tale, nici să aud glasul Tău cel de blestem trimiţându-mă în foc; ci să intru în bucuria cămării Tale celei nestricăcioase, şi eu atunci, cu sfinţii Tăi.

Mintea mi s-a rănit, trupul mi s-a trândăvit, mi se bolnăveşte duhul, cuvântul a slăbit, viaţa mi s-a omorât, sfârşitul este lângă uşi. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerce ale Tale ?

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, a Treimii

Unule, Născătorule al unuia, Părinte al Fiului celui unul născut, şi unule Fiule al unuia, lumină şi strălucirea luminii, şi unule Duhule Sfinte, numai al unuia Dumnezeu, care eşti cu adevărat Domn al Domnului; o Treime, Unime Sfântă, mântuieşte-mă pe mine, cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Minunea naşterii tale mă uimeşte, ceea ce eşti cu totul fără prihană; spune cum ai zămislit fără sământă pe Cel necuprins? Cum ai rămas Fecioară, născând ca o Maică? Acest lucru peste fire, cu credinţa primindu-l, închină-te Celui născut, căci câte le voieşte le şi poate.

Catavasie: Naşterea zămislirii celei fără sământă este netălmăcită, rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat, că naşterea lui Dumnezeu înnoieşte firile. Pentru aceasta, pe Tine, toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credinţă te slăvim.

Sinaxar la Duminica lăsatului sec de carne

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeaşi zi facem pomenirea venirii a doua, întru slavă, a Domnului nostru Iisus Hristos.

Stih: Când Judecătorul tuturor va sta judecând pământul,
Să mă judeci, vrednic fiind de cuvântul: Veniţi la mine!

După cele două pilde din Duminicile trecută, pilda vameşului şi fariseului și pilda fiului risipitor, dumnezeieștii Părinţi au rânduit în această Duminică, pomenirea celei de a doua veniri a Domnului, pentru ca nu cumva omul, aflând din acele pilde despre iubirea de oameni a lui Dumnezeu, să trăiască fără nici o grijă, spunându-şi: Dumnezeu este Iubitor de oameni! Dacă mă voi depărta de păcat, îndată voi dobândi totul.

Au rânduit deci dumnezeieştii Părinţi în această Duminică pomenirea înfricoşatei zile a celei de a doua veniri a Domnului, ca înfricoşându-i pe oameni prin moarte şi prin aşteptarea chinurilor ce vor să fie, să-i întoarcă spre virtute pe cei ce trăiesc fără nici o grijă şi să nu se încreadă numai în iubirea sa de oameni, ci să se uite şi la aceea că Dumnezeu este un Judecător drept, care răsplăteşte fiecăruia după faptele lui. De altfel trebuia să vină şi Judecătorul sufletelor care au mers mai-nainte.

Într-un fel oarecare, sărbătoarea de azi pune oarecum astăzi sfârşit tuturor sărbătorilor, deoarece a doua venire va fi cea din urmă faptă din toate cele săvârşite de Dumnezeu pentru noi.

Căci trebuie să avem în vedere că în Duminica viitoare, dumnezeieştii Părinţi au aşezat pomenirea începutului lumii şi a izgonirii lui Adam din Rai, iar în sărbătoarea de astăzi este pomenirea sfârşitului tuturor faptelor noastre şi a însăşi lumii.

Socotesc că au aşezat această sărbătoare în Duminica lăsatului de carne pentru a ne opri, de frica sărbătorii, de la desfătări şi de la mâncări prea multe şi pentru a ne îndemna spre dragostea de aproapele. Şi altfel, se pune aici sărbătoarea de faţă, pentru că din pricina desfătării am fost izgoniţi din Rai şi am ajuns sub judecată şi blestem, şi pentru că în Duminica viitoare avem să fim izgoniţi din Rai, în chip simbolic, prin Adam, până când va veni Hristos spre a ne duce iarăşi în Rai.

Se numeşte a doua venire, pentru motivul că întâia oară Hristos a trăit cu trupul printre noi, dar blând şi fără slavă. La a doua venire, însă, va veni din cer cu minuni mai presus de fire şi cu mare strălucire; va veni în trup ca să fie cu-noscut de toţi că el este cel care a venit întâia oară spre a mântui neamul omenesc, iar acum a doua oară, ca să-l judece dacă a păzit bine poruncile ce i-au fost date.

Nimeni nu ştie când va fi venirea lui. Domnul a ascuns-o chiar apostolilor săi. Cu toate acestea a arătat că înainte de venirea sa vor fi unele semne, lămurite mai pe larg de unii din sfinţi.

Se spune că a doua venire va fi după trecerea celor şapte mii de ani. Înainte de venirea lui va veni antihrist. Se va naşte, după cum spune, Sfântul Ipolit al Romei, dintr-o femeie desfrânată, fecioară cu numele, dintre evrei, din seminţia lui Dan, fiul lui Iacov. Se va purta ca şi cum ar trăi după Hristos, va face minuni, câte a făcut şi Hristos, şi va învia morţi. Totuşi pe toate le va face în chip mincinos, nu cu adevărat; şi naşterea şi trupul şi toate celelalte minuni, după cum zice apostolul. Atunci, zice el, se va descoperi fiul pierzării, cu toată puterea şi semne şi minuni mincinoase.

Dar, după cum spune Ioan Damaschin, nu se va întrupa diavolul, ci va fi un om născut din desfrânare. Va lua asupra sa toată lucrarea satanei şi se va arăta pe neaşteptate. Apoi se va arăta bun şi blând tuturora. Va fi atunci foamete mare. Va veni, aşa zicând, în ajutorul poporului; va cerceta dumnezeieştile Scripturi; va ţine post şi va fi silit de oameni să fie ales împărat. Va iubi mai cu seamă pe poporul evreu, se va aşeza în Ierusalim şi va zidi templul iudeilor.

Cu şapte timpuri înainte, după cum zice Daniil, va veni Enoh şi Ilie, propovăduind poporului să nu-l primească, antihrist însă îi va prinde şi-i va munci, apoi le va tăia capetele. Cei care vor voi să rămână credincioşi vor fugi departe; pe cei care îi va găsi în munţi îi va ispiti prin draci. Dar, din pricina celor aleşi, se vor micşora cele şapte timpuri.

Va fi foamete mare; toate stihiile lumii se vor schimba încât aproape să dispară toate. După acestea va fi pe neaşteptate venirea Domnului din cer, ca un fulger, mergând înainte cinstita lui Cruce. Râu de foc clocotitor va merge înainte, curăţind tot pământul de miasme.

Îndată, va fi prins antihrist şi slugile lui şi vor fi daţi focului veşnic. La sunetele de trâmbiţă ale îngerilor, va veni deodată, de la marginile pământului şi din toate stihiile, tot neamul omenesc în Ierusalim, căci acesta este centrul lumii, şi acolo vor sta tronurile de judecată.

Toţi oamenii se vor schimba întru nestricăciune cu propriile lor trupuri şi suflete şi vor avea aceeaşi formă. Însăşi stihiile lumii vor primi o schimbare în mai bine.

Domnul, printr-un singur cuvânt, va despărţi pe drepţi de păcătoşi. Şi vor merge lucrătorii faptelor bune spre a primi viaţa veşnică, iar păcătoşii iarăşi spre a primi chinul veşnic. Şi nu vor înceta niciodată acestea, nici viaţa veşnică, nici chinul veşnic.

Dar trebuie să se ştie că Hristos nu va întreba atunci nici de post, nici de sărăcie, nici de minuni, cu toate că sunt bune şi acestea, ci de cele ce sunt cu mult mai bune decât acestea, de milostenie şi de milă. Va spune drepţilor şi păcătoşilor şase lucruri: Am flămânzit şi mi-aţi dat să mănânc; am însetat şi mi-aţi dat să beau; străin am fost şi m-aţi primit; gol am fost şi m-aţi îmbrăcat; bolnav am fost şi m-aţi cercetat; în, temniţă am fost şi aţi venit la mine. Întrucât ați făcut unuia dintre aceşti mai mici, mie aţi făcut! Aceste fapte bune poate să le facă oricine după puterea sa.

Aşadar, atunci toată limba va mărturisi că Domnul este Iisus Hristos întru slava lui Dumnezeu Tatăl.

Chinurile despre care vorbeşte Sfânta Evanghelie sunt acestea: Acolo va fi plangerea şi scrâşnirea dinţilor; viermele lor nu se va sfârşi şi focul lor nu se va stinge; şi aruncaţi-l în întunericul cel mai din afară.

Pe toate acestea Biserica lui Dumnezeu hotărât le primeşte. Biserica lui Dumnezeu socoteşte că desfătarea şi Împărăţia Cerurilor este petrecerea sfinţilor cu Dumnezeu, strălucirea ce o vor avea şi urcarea la Dumnezeu; iar chinul şi întunericul şi cele asemenea este depărtarea de Dumnezeu şi mustrarea sufletelor pricinuită de conştiinţă că au fost lipsite, din pricina nepăsării şi a desfătării trecătoare, de strălucirea dumnezeiască.

Cu iubirea ta de oameni cea negrăită, Hristoase Dumnezeule, învredniceşte-ne de glasul tău cel dorit, numără-ne în rândul celor de-a dreapta ta şi ne miluieşte pe noi, Amin.